

Sygn. akt I C 1477/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 maja 2018 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący – SSR Lidia Kopczyńska

Protokolant - Milena Kołpak

po rozpoznaniu w dniu 15 maja 2017 r. w Ciechanowie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. K., małoletniego N. S. (1) reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego J. K.

przeciwko R. S. (1), S. S.

o przywrócenie posiadania

orzeka

I. przywraca powodom J. K. i małoletniemu N. S. (1) reprezentowanego przez przedstawiciela ustawowego J. K. utraconego przez nich posiadania budynku mieszkalnego jednorodzinnego w budowie wzniesionego na działce o numerze ewidencyjnym (...), położonej w R., której pozwani są współwłaścicielami na zasadzie współwłasności majątkowej małżeńskiej, dla której Sąd Rejonowy w Ciechanowie prowadzi księgę wieczystą (...) - przez nakazanie pozwanym R. S. (1), S. S. wydania do rąk powódki J. K. kompletu kluczy do przedmiotowego budynku, umożliwienie swobodnego dojścia i dojazdu do tego budynku oraz umożliwienie korzystania z budynku zgodnie z jego przeznaczeniem, w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się wyroku;

II. zasądza solidarnie od pozwanych R. S. (2), S. S. na rzecz powoda J. K. kwotę 537 zł (pięćset trzydzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1477/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia z dnia 30 października 2017 r. powodowie J. K. i małoletni N. S. (1) w imieniu którego występowała przedstawicielka ustawowa matka J. K., reprezentowani przez adwokata P. S. (1), wnosili o przywrócenie powodom utraconego przez nich posiadania budynku mieszkalnego jednorodzinnego wzniesionego na działce o numerze ewidencyjnym (...), położonej w R., której pozwani są współwłaścicielami na zasadzie współwłasności majątkowej małżeńskiej, dla której Sąd Rejonowy w Ciechanowie prowadzi księgę wieczystą (...) - przez nakazanie pozwanym R. S. (1), S. S. wydania do rąk powódki J. K. kompletu kluczy do przedmiotowego budynku, umożliwienie swobodnego dojścia i dojazdu do tego budynku oraz umożliwienie korzystania z budynku zgodnie z jego przeznaczeniem, w terminie 7 dni od daty uprawomocnienia się wyroku.

Powodowie w uzasadnieniu pozwu wskazali, że na działce oznaczonej numerem (...) położonej w R., której właścicielami są pozwani, znajdują się dwa budynki mieszkalne. Jeden budynek, w którym mieszkają pozwani, został przez nich wybudowany, zaś drugi jeszcze nie oddany do użytku został wybudowany przez J. K. wraz z jej pierwszym

mężem K. S. (1), w trakcie ich małżeństwa. Małżonkowie mieli jedno dziecko N. S. (1) urodzonego (...) Małżonków J. i K. S. (1) łączyła wspólność ustawowa, zniesiona wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 24 września 2015 r. wydanego w sprawie III RC 208/15. Powódka i K. S. (1) nie dokonali podziału majątku wspólnego. W trakcie małżeństwa, w latach 2011-2013 na gruncie pozwanych i za ich zgodą powódka i K. S. (1) wspólnie budowali budynek mieszkalny, w którym pomimo tego, że nie budowa nie została ukończona, wspólnie wraz z małoletnim dzieckiem zamieszkali. Ze względu na konflikt między małżonkami powódka z dzieckiem wyprowadziła się z budynku w lutym 2015 r. W budynku dalej zamieszkiwał K. S. (1), aż do swojej śmierci w dniu 31 października 2016 r. Wyprowadzając się z nieruchomości powódka wraz z dzieckiem utraciła posiadanie na rzecz współposiadacza K. S. (1). Sąd Rejonowy w Ciechanowie postanowieniem z dnia 20 czerwca 2017 r. wydanym w sprawie I Ns 40/17 stwierdził nabycie spadku po K. S. (1) przez K. K. i N. S. (1) w częściach równych po 1/2 części każde z nich. Ponieważ K. S. (1) kontynuował posiadanie nieruchomości do swojej śmierci, to powodowie wywiedli roszczenie z tytułu dziedziczenia posiadania, zgodnie z art. 344 k.c. w zw. z art. 922§1 k.c. Po śmierci K. S. (1) powódka ponownie wyszła za mąż i z drugim mężem na dziecko. Obecny mąż powódki nie przysposobił małoletniego powoda N. S. (1). Powódka wytaczając powództwo w imieniu własnym i N. S. (1) uczyniła to w ramach czynności zachowawczej zmierzającej do ochrony wspólnego prawa.

Pozwani R. S. (1) i S. S., reprezentowani przez adwokat J. M., wnosili o oddalenie powództwa.

W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwani przyznali, że wyrazili zgodę na to aby K. S. (1) wraz z żoną wybudował na ich gruncie budynek mieszkalny. Wydane K. S. (1) pozwolenie administracyjne na budowę, a następnie rozpoczęta przez nich budowa budynku mieszkalnego wskazują na działanie mające charakter użyczenia, gdyż pozwani zezwolili synowi i jego rodzinie na bezpłatne korzystanie z nieruchomości, co oznacza spełnienie przesłanek z art. 710 k.c. Ponieważ pozwana wyprowadziła się dobrowolnie, a użyczenie z powodu śmierci K. S. (1) wygasło, to roszczenie powódki jest niezasadne i podlega oddaleniu.

Na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwani R. S. (1) i S. S. są współwłaścicielami na zasadzie współwłasności majątkowej małżeńskiej zabudowanej nieruchomości o numerze ewidencyjnym (...), położonej w R., dla której Sąd Rejonowy w Ciechanowie prowadzi księgę wieczystą (...). Działka jest zabudowana domem jednorodzinny, w którym zamieszkiwali pozwani wraz z synem K. S. (1), a po jego ożenku wraz z jego rodziną: żoną i małoletnim dzieckiem N. S. (1) (dowód: wydruk księgi wieczystej k. 19-23 akt, okoliczność bezsporna).

K. S. (1) i powódka zawarli związek małżeński 16 października 2016 r. K. S. (1) i powódka mieli dziecko N. S. (1), który urodził się (...) (dowód: odpisy aktów stanu cywilnego k. 32-33 akt).

Małżonków J. i K. S. (1) łączyła wspólność ustawowa małżeńska, zniesiona wyrokiem Sądu Rejonowego w Ciechanowie z dnia 24 września 2015 r. wydanym w sprawie III RC 208/15. Powódka i K. S. (1) nie dokonali podziału majątku wspólnego (dowód: dokumenty w aktach sprawy III RC 208/15 tutejszego Sądu).

W dniu 18 marca 2016 r. powódka złożyła pozew o rozwód. Postanowieniem z dnia 30 listopada 2016 r. Sąd umorzył postępowanie o rozwód ze względu na śmierć pozwanego K. S. (1) (dowód: pozew k. 2-4, postanowienie k. 186 akt I C 593/16 Sądu Okręgowego w Płocku).

W okresie kiedy powódka i K. S. (1) byli małżeństwem, pozwani R. S. (1) i S. S. wyrazili zgodę na dysponowanie przez K. S. (2) nieruchomością na cele budowlane. Uwzględniając zgodę właścicieli gruntu, w dniu 17 maja 2011 r. K. S. (1) uzyskał administracyjną zgodę na budowę budynku jednorodzinnego na działce położonej w R. oznaczonej nr 92/1. W trakcie małżeństwa powódki z K. S. (1), w latach 2011-2013, na gruncie pozwanych i za ich zgodą powódka i K. S. (1) wspólnie budowali budynek mieszkalny. Przy tych pracach pomagała rodzina. Pomimo tego, że do chwili obecnej prace budowlane nie zostały zakończone i nie zostało wydane pozwolenie na użytkowanie budynku mieszkalnego, K. S. (1) zamieszkał w nim wraz z żoną i dzieckiem (dowód: kserokopia pozwolenia budowlanego k. 26-29 akt bezsporne).

Ze względu na nieporozumienia, w tym nadużywanie alkoholu przez K. S. (1), powódka wraz z dzieckiem wyprowadziła się z domu w lutym 2015 r.. W dalszym ciągu w budynku przebywał K. S. (1), aż do swojej śmierci 31 października 2016 r. (dowód: zeznania powódki k. 157 akt, odpis aktu zgonu k. 31 akt, bezsporne).

W dniu 25 listopada 2016 r. powódka zawarła związek małżeński z G. K. (dowód: odpis aktu małżeństwa k. 30 akt).

Drugi mąż powódki nie przysposobił N. S. (2). Z drugim mężem powódka ma dziecko. Powódka wraz z rodziną mieszka poza R. (dowód: zeznania powódki k. 251-253 akt).

Sąd Rejonowy w Ciechanowie postanowieniem z dnia 20 czerwca 2017 r. wydanym w sprawie I Ns 40/17 stwierdził nabycie spadku po K. S. (1) przez K. K. i N. S. (1) w częściach równych po 1/2 części każde z nich (dowód: odpis postanowienia k. 24 akt).

Powódka wezwała pozwanych o udostępnienie jej budynku mieszkalnego, który dotychczas był w posiadaniu K. S. (1), jednakże R. S. (1) i S. S. nie wyrazili zgody na wydanie jej kluczy do budynku będącego w budowie (bezsporne)

Aktualnie użytkowany jest wyłącznie budynek zamieszkały przez pozwanych. Budynek mieszkalny, który był budowany od 2011 r. pozostaje niezamieszkały. Wszystkie należności związane z eksploatacją całej nieruchomości położonej w R. oznaczonej numerem 92/1 ponoszą wyłącznie pozwani (dowód: zeznania pozwanych k. 253-254 akt, kserokopie rachunków k. 57-143 akt).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych w niniejszej sprawie, zeznań: świadków J. P. k. 160 akt, M. S. k. 160 akt, P. B. k. 160 akt, R. B. k. 161 akt, R. F. k. 161 akt, M. K. k. 161-162 akt, S. K. k. 162 akt, P. S. (2) k. 162-163 akt, B. T. k. 242 akt, W. S. k. 242 akt, T. P. k. 243 akt oraz zeznań powódki J. K. k. 157, 251-253 akt i pozwanych R. S. (2) k. 157-158, 253 akt, S. S. k. 158-159, 254 akt.

Sąd uwzględnił dołączone dokumenty, gdyż ich prawdziwość nie budzi wątpliwości i żadna ze stron w toku postępowania ich nie kwestionowała.

Stan faktyczny w zasadzie był niesporny. Strony zgodnie przyznały, że powódka wyprowadziła się ze wspólnie budowanego budynku położonego na działce pozwanych w lutym 2015 r. i od tego czasu w budynku tym mieszkał wyłącznie K. S. (1) do swojej śmierci tj. do 31 października 2016 r. Powyższe potwierdzili również w swoich zeznaniach świadkowie. Różnice w ich zeznaniach dotyczyły tego kto finansował budowę budynku, co dla sprawy o posiadanie nie ma istotnego znaczenia. Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie był charakter posiadania przez K. S. (1) nowo wybudowanego budynku: czy było to użyczenie, które wygasło wraz z jego śmiercią czy też posiadanie podlegające dziedziczeniu. Powyższe nie dotyczy jednak stanu faktycznego a interpretacji prawa..

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 336 k.c. posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel (posiadacz samoistny), jak i ten, kto nią faktycznie włada jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad cudzą rzeczą (posiadacz zależny).

W niniejszej sprawie pozwani R. S. (1) i S. S. nie kwestionowali posiadania części działki oznaczonej nr (...) przez syna K. S. (1) i jego rodzinę.

Jednakże pozwani ponieśli, że K. S. (1) zajmował sporną nieruchomość na podstawie umowy użyczenia i wraz z jego śmiercią prawo do użytkowania budynku wygasło.

Zdaniem Sądu posiadanie budynku przez K. S. (1) nie może być uznane za spełniające warunki umowy użyczenia.

Zgodnie z art. 710 k.c. przez umowę użyczenia użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu, przez czas oznaczony lub nieoznaczony, na bezpłatne używanie oddanej mu w tym celu rzeczy.

Użyczenie jest umową, na mocy której użyczający zobowiązuje się zezwolić biorącemu na bezpłatne używanie rzeczy użyczonej przez czas użyczenia. Jest ona podobna do umowy dzierżawy, a zwłaszcza umowy najmu. Umowa ta pozostaje w podobnym stosunku do umowy najmu jak darowizna do sprzedaży. Różni je głównie od siebie element odpłatności i faktycznego spełnienia świadczenia.

Zgodnie z art. 718 § 1 k.c. po zakończeniu użyczenia biorący do używania obowiązany jest zwrócić użyczającemu rzecz w stanie niepogorszonym; jednakże biorący nie ponosi odpowiedzialności za zużycie rzeczy będące następstwem prawidłowego używania.

Z powyżej przytoczonych przepisów wynika, iż warunkiem do uznania umowy za spełniające warunki użyczenia jest istnienie umowy użyczenia, wydanie przedmiotu użyczenia oraz po jej zakończeniu zwrócenie przedmiotu użyczenia w stanie niepogorszonym.

W niniejszej sprawie pozwani nie wykazali aby istniała umowa użyczenia i na jaki okres była zawarta. Jeśli taką umową miała być zgoda na wybudowanie budynku mieszkalnego przez syna K. S. (1), to nie można takiej zgody uznać za umowę użyczenia, gdyż wzniesienie budynku w sposób trwały doprowadza do zmiany przedmiotu i nie może dojść do zwrotu przedmiotu użyczenia w stanie niezmienionym. Dlatego zdaniem Sądu w niniejszej sprawie nie mają zastosowanie przepisy z art. 710 k.c. i następnych, a należy zastosować przepisy o posiadaniu określone w art. 336 kc. Zgodnie z art. 344. § 1. k.c. przeciwko temu, kto samowolnie naruszył posiadanie, jak również przeciwko temu, na czyją korzyść naruszenie nastąpiło, przysługuje posiadaczowi roszczenie o przywrócenie stanu poprzedniego i o zaniechanie naruszeń. Roszczenie to nie jest zależne od dobrej wiary posiadacza ani od zgodności posiadania ze stanem prawnym, chyba że prawomocne orzeczenie sądu lub innego powołanego do rozpoznawania spraw tego rodzaju organu państwowego stwierdziło, że stan posiadania powstały na skutek naruszenia jest zgodny z prawem.

W postępowaniu o naruszenie posiadania sąd bada tylko ostatni stan posiadania i fakt jego naruszenia. Ograniczony zakres rozpoznania sprawy wynika już z treści przepisu, który na marginesie niejako pozostawia kwestię prawidłowości stanu posiadania sprzed naruszenia i dobrej wiary naruszającego. W wyroku sąd określa czynności, które ma podjąć lub których ma zaniechać naruszający (T.A. Filipiak, w: A. Kidyba (red.), Kodeks cywilny, t. 2, 2009, s. 415)..

Na podstawie art. 344 k.c. przyjmuje się, że generalną przesłanką roszczeń posesoryjnych jest samowolne naruszenie posiadania. Nawiązuje to do art. 342 k.c., w świetle którego zakazane jest samowolne naruszanie jakiegokolwiek posiadania. Zarówno z art. 342 k.c., jak i z art. 344 k.c. wynika, że chronione jest każde posiadanie. Ponadto należy podkreślić, że posiadanie podlega dziedziczeniu.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 1999 r.,(I CKU 105/98, OSNC 1999, nr 11, poz. 197) stwierdził, że dziedziczenie posiadania rzeczy polega na przejściu na spadkobierców - z mocy prawa, z chwilą otwarcia spadku - wszystkich skutków prawnych, jakie wynikały z jej posiadania przez spadkodawcę, nie zależy natomiast od tego, czy spadkobiercy objęli w faktyczne władztwo rzecz znajdującą się dotychczas w posiadaniu spadkodawcy, a więc, czy kontynuują jego posiadanie.

W niniejszej sprawie K. S. (1) był posiadaczem budowanego budynku mieszkalnego aż do swojej śmierci tj. 31 października 2016 r. Spadek po nim odziedziczyli powodowie, którzy tym samym kontynuowali posiadanie K. S. (1). Ponieważ R. S. (1) i S. S. odmówili im wstępu na posesję w celu kontynuowania posiadania, J. K. w imieniu własnym i syna N. S. (1) wystąpiła z pozwem o przywrócenie posiadania. Ponieważ pozew został złożony w dniu 30 października 2017 r. to został zachowany roczny termin dochodzenia roszczenia zastrzeżony w §2 art. 344 k.c.

Roszczenie o ochronę posiadania po jego naruszeniu może ulec przeniesieniu w drodze dziedziczenia lub czynności prawnej i wtedy nabywca jest uprawniony do dochodzenia roszczeń posesoryjnych, jeżeli tylko przejście posiadania nastąpiło przed wygaśnięciem roszczenia na skutek upływu terminu prekluzyjnego określonego w § 2 art. 344 k.c..

Naruszeniem posiadania jest takie zachowanie określonej osoby, którego skutkiem jest wkroczenie w sferę władztwa posiadacza. Podkreśla się, że o naruszeniu posiadania można mówić jedynie wtedy, gdy jest ono wyrazem działań człowieka i obejmuje takie akty, które już nastąpiły. Sądowa ochrona przysługuje posiadaczowi, gdy naruszenie jego posiadania było samowolne. Przez samowolne naruszenie posiadania rozumie się wkroczenie w sferę cudzego posiadania przez osobę, która nie jest do tego uprawniona, a więc czyni to bezprawnie (. J. Ignatowicz (w:) Komentarz, t. II, 1972, s. 788 i n.; E. Gniewek, Komentarz, 2001, s. 806 i n.; S. Rudnicki, Komentarz, 2007, s. 549 i n.). Przepis art. 342 k.c. wprowadził zakaz samowolnego naruszania posiadania. Zakaz ten dotyczy każdego posiadania. Samowolne naruszenie należy rozumieć szeroko, czyli jako każde zachowanie, które prowadzi do utrudnienia posiadaczowi wykonywania jego władztwa nad rzeczą. Naruszenie to jednak musi prowadzić do bezpośredniego zagrożenia lub spowodować utratę władztwa (całkowitą lub częściową). Obojętne jest, czy to zachowanie będzie miało charakter działania fizycznego, czy psychicznego (zob. J. Ignatowicz, Ochrona, s. 205;).

Z regulacji art. 342 k.c., wynika, że nie wolno naruszać samowolnie posiadania, chociażby posiadacz był w złej wierze. Roszczenie posesoryjne służy ochronie faktycznego stanu posiadania, a nie ochronie praw podmiotowych i w takiej postaci powinno być szybko realizowane. Powództwo o ochronę naruszonego posiadania nie chroni prawa podmiotowego, dotyczy jedynie pewnego stanu faktycznego, jest ochroną tymczasową. Zgodnie z art. 478 k.p.c. sąd bada w sprawach o naruszenie posiadania jedynie stan posiadania i fakt jego naruszenia, nie rozpoznaje natomiast prawa do spornej rzeczy ani dobrej wiary pozwanego. Z przepisu wynika więc, że osoba pozwana nie może podnieść zarzutu, że to ona, a nie dotychczasowy posiadacz, jest osobą uprawnioną do władania rzeczą (jako właściciel lub uprawniony z innego prawa).

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2003 roku (IV CK 297/02) żądanie przywrócenia naruszonego posiadania nie jest żądaniem skierowanym do prawa lecz dotyczy stanu faktycznego. Nie zmierza do pozbawienia naruszydźciela prawa posiadania rzeczy lecz do odzyskania przez dotychczasowego posiadacza faktycznego władztwa nad rzeczą w związku z samowolą uprawnionego w realizowaniu przysługującego mu prawa do rzeczy (art. 478 k.p.c.).

Również sam fakt, iż budynek mieszkalny nie został dopuszczony w trybie administracyjnym do użytkowania nie ma znaczenia w sprawie o naruszenie posiadania. W wyroku z dnia 19 grudnia 1973 r., (III CRN 320/73, OSNC 1974, nr 11, poz. 195) Sąd Najwyższy podkreślił, że użytkowanie przez posiadacza budynku (lub pomieszczeń w nim się znajdujących) mimo braku pozwolenia władzy budowlanej na to użytkowanie (art. 64 Prawa budowlanego, Dz. U. z 1961 r. Nr 7, poz. 46) nie pozbawia posiadacza w razie naruszenia posiadania ochrony posesoryjnej na podstawie art. 344 k.c. Wyrok jednak przywracający naruszone posiadanie budynku (lub pomieszczeń) nie ogranicza władzy budowlanej w stosowaniu wobec posiadacza sankcji karnych ani innych środków przymusu przewidzianych przez prawo budowlane w związku z użytkowaniem budynku bez uzyskania pozwolenia na użytkowanie.

Ponadto powództwo o przywrócenie posiadania nie może być oddalone na podstawie art. 5 k.c.. Zgodnie bowiem ze stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 6 maja 1974 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt III CRN 79/74 które to stanowisko Sąd w niniejszym składzie w pełni podziela, powództwo o naruszenie posiadania powinno ulec oddaleniu tylko w razie rażącej kolizji roszczenia z zasadami współżycia społecznego. W rozpoznawanej sprawie pozwani nie tylko nie udowodnili, że powodowie dopuścili się względem nich zachowań rażąco sprzecznych z zasadami współżycia społecznego, lecz także nie udowodnili, by powodowie dopuścili się jakichkolwiek negatywnych zachowań.

Roszczenie posesoryjne przysługuje, co do zasady, posiadaczowi, który sprawował faktyczne władztwo nad rzeczą w chwili naruszenia posiadania. Zgodnie jednak z niekwestionowanym w doktrynie ani w orzecznictwie stanowiskiem roszczenie posesoryjne może przejść na inny podmiot wraz z posiadaniem, którego ochronie ono służy, zarówno pod tytułem szczególnym, jak i pod tytułem ogólnym. W przypadku zatem gdy posiadanie zostanie przeniesione w okresie, w którym roszczenie posesoryjne przysługuje dotychczasowemu posiadaczowi, roszczenie to będzie mogło być dochodzone przez nabywcę posiadania. Nabycie roszczenia posesoryjnego pod tytułem szczególnym, które następuje wraz z przeniesieniem posiadania, ma ten skutek, że podmiot, na który zostało przeniesione posiadanie po

przywróceniu posiadania, będzie kontynuował posiadanie poprzednika, który był pierwotnie legitymowany czynnie do dochodzenia roszczenia na podstawie art. 344 k.c. (orzeczenie Sądu Najwyższego z 8 marca 1928 r., I C 2191/27, OSN 1928, poz. 43, s. 73–74). Należy ponadto podkreślić, że dla istnienia posiadania nie jest konieczne rzeczywiste korzystanie z rzeczy, lecz sama możliwość takiego korzystania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 1966 r., III CR 108/66, OSP 1967, z. 10, poz. 234).

Zdaniem Sądu, w niniejszej sprawie, zostały wypełnione powyżej przytoczone przesłanki, co skutkowało przywróceniem posiadania powodom.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi pozwanych jako stronę przegrywającą proces. Na koszty procesu poniesione przez powodów składają się: opłata od pozwu 200 zł, należność pełnomocnika w kwocie 320 zł ustalona na podstawie §5 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U.2015.1800) oraz 17 zł opłaty skarbowej.

Z tych względów Sąd orzekł jak w wyroku.

(...)